

Et Fur i Høj Sø

Det skulle bare have været en hyggelig tur rundt om Fur, men det blev noget af en odysse for to roere, der måtte overgive sig til SOK og vejrguderne – og en grusom ventetid for de tre, der fulgte sceneriet inde fra land

Af Niels Chr. Hansen, 2008

13.35: Allerede da de runder den nordlige odde, der giver bølgelæ for Færker Vig, begynder det at gå galt. De to første roere kommer rundt i de høje bølger og får vinden næsten ret ind i stævnen. En bliver hurtigt skyllet på land, en anden er mere rutineret og klarer skærene, mens Rie vurderer sine evner i tide og ror baglæns ind i læ igen. Men Lis tager et ordentligt herresving, som hun vurderer er den rette måde at komme rundt om næsset på og fri af den værste brænding. Hun skal venstre om og have bølger og vind ind fra den anden side, men hverken kræfter eller teknik slår til – og hun fortsætter i stedet lige ud mod åbent hav med vinden skråt bagfra. Deres turleder, Jens Peder, sætter efter hende. Han har set, at de andre klarer sig, og han vil nu gøre en indsats for at få Lis på ret kurs. Efter få minutter tror han ikke længere på slæbeline, for vinden er oppe på 8-

10 sekundmeter, og de sidder i hver sin "elevatør" med bølger, der knækker på toppen, og skum, der piskes hen over havoverfladen.

Lidt af en vovehals

Knap en måned efter dramaet sidder vi i Kajakklubben Pagaj, Holstebro, og genoplever det, der skulle have været en hyggelig, to dages tur rundt om Fur. Fem mennesker med havkajakker læsset til hyggespisning og overnatning i shelter på Rødstenen ved Furs nordkyst. Vejmeldingerne var studeret, og man havde ved selvsyn konstateret, at forholdene ikke oversteg nogens evner.

De var fem af sted, og vi har sat tre af eventyrerne stævne: Lis Esbjerg Jensen er den nyeste roer og netop frigivet samme forår. Lidt af en vovehals efter sin egen mening og med på en oplever. Rie Høj Madsen, der har roet i flere år, men absolut kender sin egen begrænsning. Og

endelig deres turleder Jens Peder Møller, som er uddannet til det, der svarer til EPP2-niveau. Der mangler to mænd, der ikke kunne være med til vores "debriefing".

"Min kajak tager kursen den forkerte vej, og det er det eneste tidspunkt på turen, hvor jeg er bange," fortæller Lis. "Mit rør har ingen effekt, og jeg rør hårdt i den ene side af kajakken for at vende op mod vinden – men til ingen verdens nytte. Jeg vender mig om for at råbe til Jens Peder, men han kan intet høre i stormen. Endelig når han frem, og så slapper jeg af. Vi kommer godt nok længere og længere ud, men jeg synes, det er sjovt, for nu er jeg pludselig ude i bølger, jeg ellers kun har set på film."

De er nu roet og drevet til midtvejs mellem Fur og Livø Tap.

Ingen panik

Lis og Jens Peder opgiver at vende tilbage til Fur. De er for langt ude nu, og det vil være forbundet med større risiko at gå op mod vinden og ro retur. De satser på Livø Tap, som de kender og svagt kan skimte i det fjerne.

Men vind og bølger vil noget andet, for de driver sydøst over og har snarere kurs mod Himmerland. Humøret er stadig godt, og når Lis vender sig og ser efter Jens Peder, griner han tilbage for at opmuntre hende. "Jeg er ved godt mod," husker hun, "men pludselig kommer der en "skæv" bølge, og jeg kæntrer. Det utænkelige er sket, tænker jeg. Jeg kæntrer nu! Det ville jeg have forsværget. Jeg har kun prøvet at gøre det med vilje, når vi øver redninger."

Som ved øvelserne bevarer Lis fatningen og løsner sit spraydæk og kommer op med både pagaj og kajak i hånden. Hun vender kajakken om igen og venter på Jens Peder.

"Jeg kommer hen til Lis, og hun gør alt, hvad hun har lært og er ikke i panik," fortæller Jens Peder.

"Umiddelbart kan jeg ikke få fat i hende, så jeg rør baglæns et stykke, indtil jeg kan komme til hende. Her laver vi så en improviseret T-

redning, og Lis kommer ubesværet op og tømmer sin kajak for vand og får spraydækket på."

Alarm

De driver og rør rask videre mod Livø, og ved Tappen er bølgerne næsten væk. Jens Peder giver Lis besked om at tage roret op, og de småbumper over revet. De er nu i nogenlunde bølgelæ, og planen er at ro op langs Livøs østside for at overveje situationen.

Tilbage på Furs nordkyst holder Rie og de to andre skarpt øje med udviklingen. Lis driver længere og længere væk, og Jens Peder er på vej ud efter hende. Han når hende, ser de fra land, men ... "Hold da kæft!" siger en. "Ja, det er noget pis det her!" svarer Rie og føler sig rigtig skidt til mode.

De får fremskaffet en kikkert fra en af kajakerne og følger uophørligt sceneriet ude på havet, hvor de observerer, at afstanden bliver længere og længere, og at Lis og Jens Peder på et tidspunkt skifter kurs.

14.05: "Til sidst kan vi ikke se dem mere," husker Rie, "og vi har ikke på et eneste tidspunkt sluppet kikkerten."

14.13: Rie og de to mænd SMS'er til Jens Peders mobiltelefon. Intet svar.

14.20: Da de ikke har haft visuel kontakt i ti minutter, er de ikke i tvivl: De ringer 112. "Vi ved ikke, om de ligger i vandet hvert sit sted, men vi ved, de har svømmeveste på, og at vandet ikke er koldere, end at de kan klare sig et godt stykke tid."

14.35: SOK meddeler over mobilen, at de sender en helikopter.

"Nu driver vi, og det tager nok et par timer"

Lis og Jens Peder er omme på den "gode" side af Livø Tap. De er ude af bølgerne, men ikke vinden.

"Vi får næsen sat mod Livø," fortæller Jens Peder, "og vi rør og rør, men kommer ikke ud af stedet. Jeg vurderer, at Lis snart vil begynde at blive træt, så jeg siger, at vi må dreje rundt og gå østpå mod

Himmerland og Vitskøl Kloster, så vi får vinden ind agter."

Herude får bølgerne igen magt med uformindsket styrke, og det er her, Jens Peder erkender en fadæse: "Jeg har ladet min paddelfloat ligge hjemme i bilen, fordi jeg har tænkt, at vi ror i gruppe og ikke skal ud i enkeltmands-redninger. Jeg har ikke skænket det en tanke, at den, jeg ror med, ikke skulle kunne komme op til mig og lave en makkerredning, hvis jeg kæntrer."

Lis er ved at være træt. Hvis Jens Peder kæntrer, kan Lis ikke redde ham. Bølger og vind løjer absolut ikke af, som vejrudsigten har profeteret. Altså tænker Jens Peder: "Jeg går simpelthen op på siden af Lis og danner flåde ved at tage fat i hendes kajak, og jeg siger "Nu driver vi, og det tager nok et par timer."" De driver fortsat i den retning, hvor vind og bølger agter at sætte dem af, men når de ikke ror og holder varmen, sætter kulden ind.

"Jeg begynder at fryse," fortæller Lis. "Jeg er bare drivvåd. Jeg har ok tøj på, men ikke våddragt og slet ikke beregnet til vandgang. Mine kæber begynder at blive stive, men ben ryster ... Jens Peder snakker. Jeg aner ikke, hvad han snakker om, men det er dejligt, og jeg tænker bare "bliv ved med det". Jeg svarer ikke. Jeg kan ikke slappe af mere. Jeg tænker, hvor lang tid jeg kan holde ud at sidde sådan her og bare drive af sted?"

"Lis spørger mig om, hvad der vil ske, hvis hun bliver yderligere afkølet," husker Jens Peder. "'Mister jeg bevidstheden? Kan jeg blive siddende i kajakken? Falder jeg ud, eller går jeg i chok?" Da ved jeg, at hun er nervøs. Og så hører vi en *himmelsk* lyd!"

Vil I reddes?

14.55: Den gamle, militærgrå Sikorsky ænsrer dem tilsyneladende ikke, men fortsætter mod Fur. Den skal have udpeget retningen fra Færker Vig til ulykkesstedet af de tre landrotter, der har trykket 112. Det første, Lis tænker, er: "Jeg håber ikke, de andre har ringet efter

redningstjenesten. Det er for flovt!" Men Jens Peder siger, det ikke er til dem, for det er ikke den nye redningshelikopter, de kan se. Den fortsætter da også forbi dem og har retning mod Fur. "Der er andre, der er kommet i problemer!" mener han. Sikorskyen forsvinder i retning mod Fur og flyver i en stor bue rundt, men kommer så tilbage til Lis og Jens Peder, hvor den "parkerer" i luften 200 meter foran dem i 50 meters højde.

Jens Peder giver tegn til piloten, at de er ok, og det næste, de skibbrudne observerer, er et par enorme svømmefødder i helikopterens døråbning. Få sekunder efter bliver redderen hejset ned et godt stykke fra kajakerne, hvor han slipper sin line og med nogle få svømmetag er oppe på siden af Lis' kajak, hvor han holder fast.

"Redderen spørger, hvordan det står til, og om vi vil reddes," fortæller Lis og er taknemmelig for, at Jens Peder ikke svarer, så hun kan tage beslutningen og sige ja.

På redderens ordre må Lis i vandet igen, og herefter får hun krans om livet og bliver svømmet hen til linen, der hejser dem op i helikopteren. Hejsemanøvren giver et kolossalt vindpres fra rotorbladene, som får bølgerne til at flade ud under helikopteren.

"Jeg bliver lagt på noget plastic," husker Lis, "og jeg observerer omkring fem personer, hvoraf en er læge, der straks tager sig af mig." Imens ligger Jens Peder tålmodigt og venter, mens han holder fast i Lis' kajak. Men efter få minutter er det hans tur. Han overvejer et kort øjeblik at retvende de to kajaker og surre dem sammen, men beslutter ikke at sinke redderen, der venter i vandet. Så få han kransen om livet og bliver hejset op i sikkerhed.

PS.: Alle fem genforenes og kan holde et velfortjent festmåltid ved 23-tiden på den primitive lejrplads Rødstenen. Behjertede mennesker har fundet de to strejfende kajaker. Den ene kan afhentes hos Løgstør Politi og den anden ved Trend, hvor begge er drevet i land.

SOK's fly- og søredning:

To kajakroere i vanskeligheder ud for Fur

Dato: 21-06-2008
Rapport nr.: 120-08
Iværksat: 21-06-2008 kl. 14.21
Anmelder: Politiet i Aalborg
Årsag: To kajakroere
Område: Farvandet ud for Fur
Deltagere: JRCC Danmark, Kattegats Marinedistrikt, Lyngby Radio, Politiet i Aalborg, Redningsstation Agger, marinehjemmeværnsfartøjet Manø, en redningshelikopter fra flyvevåbnet.
Udstrækning: Varighed 46 minutter

Hændelsesforløb

JRCC Danmark fik lørdag eftermiddag fra politiet i Aalborg melding om, at to kajakroere var i vanskeligheder i farvandet ud for Fur. En redningshelikopter fra flyvevåbnet samt et antal sejlede enheder blev dirigeret til området. Redningshelikopteren, som var fremme først, lokaliserede hurtigt de to kajakroere. De blev taget ombord i helikopteren og var begge i god behold. Sagen afsluttet.

Hjemme i Holstebro mange erfaringer rigere: Jens Peder Møller – nu med dækstaske samt indhold, Rie Høj Madsen, der fulgte sit instinkt, og Lis Esbjerg Jensen med ekstra kraftig paddlefloat og "flyvecertifikat"